

HELLSING VS ALUCARD

// Naylee

2. harc – avagy ki is vagy valójában?

Egy ideig csak nézte, szinte fel sem fogta, amit lát. A lány szívének az irányába nézett és ott látta a ruháján a lyukat, ahol behatolt a golyó, a szakadás körül véres volt az egyenruhája, de seb már nem látszott. Még a helye sem. Victoriának vörösbe játszott a szeme, szemfogai megnöttek, és élt, vagy mi. Arra eszmélt, hogy egy kesztyűs női kéz hadonászik előtte.

- Walter, nem kellett volna ilyen esz-közökhöz folyamodnod! – tett szemrehányást Seras az öreg felé fordulva.

- Másképp nem hiszi majd el, amit hallani fog – válaszolt nyugodtan az öreg.

Seras csak magában dohogott tovább. Közben a sokkos állapotban lévő lány kezdett újra magához térni. Felszegte a fejét és a fotelbe telepedett. Kezeit a karfára tette és ujjait összefonta. Körbenézett a társaságon, választ várva. Senki nem szólt, csak bámulták őt mereven.

- Szóval, Seras kisasszony egy vámpír, és a Hellsing szervezetet vámpírokkal áll kapcsolatban, igaz?

Mindenki döbbenet figyelte a lányt. Walter csodálattal nézett rá. A szobára ezúttal a döbbenet és az elismerés csendje telepedett.

- Páratlan éleslátásról tett tanúbizonyságot, kisasszony.

Sonia ezt nem így gondolta. Egyszerűen megállapította a tényeket és összeillesztette őket. Nem volt oka vitatni a vámpírok, mint faj létezését. Habár józan eszének ellent mondott

a tény, miszerint mégis vannak, hiszen eddig nem ismerte el őket. Mindig arra tanították, hogy ilyen és ehhez hasonló lények nem léteznek, csak az emberek képzelete szülte őket. Mekkora tévednek!

- Magától értetődik. Miután megbirkóztam azzal a ténnyel, hogy vámpírok valóban léteznek, mert ugye nincs más magyarázat arra, ami itt az előbb történt, onnan már a többit nem nehéz kikövetkeztetni.

- Csodás – Walter győzelemittasan nézett Victoriára, aki egy szúrós pillantással jutalmazta.

- Kifejtenek azért bővebben is?

- Persze. A Hellsing szervezetet a vámpírok, mint faj likvidálásával foglalkozik. Számos támogatója volt a szervezetnek...

- Volt?

- Sir Hellsing halála után, azonban minden szétesett.

- Csak ettől?

- Sajnos egyéb következmények is befolyásolták ezt a sajnálatos eseményt.

- Például? – ütötte tovább a vasat Sonia.

- Belső viszály, árulás?

- Mindkettő.

- Értem, szóval kell egy vezető, aki újra kézbe veszi a dolgokat?

- Pontosan.

- Nem tudom, miért mondták el nekem ezeket, a bizonyos információkat, de gondolom nyomós okuk volt rá.

- Tudjuk, hogy az édesanyja meghalt, amikor megszületett. Azonban

a nagy-mamájának született egy törvénytelen gyermeke Sir Integra apjától.

- Ő az édesanyja, de mivel ő meghalt...

- vágott közbe Jonathan.

Azért volt olyan nehéz megtalálni, mert árvaházban nevelkedett – vette vissza a szót Walter.

- Maga az egyetlen élő Hellsing, tehát a szervezet következő vezetője is egyben – szólott bele Jonathan. Sonia megsemmisülten meredt az előtte állókra. Honnan tudhattam volna? Hoz az édesanyámat sem ismertem, sem a nagymamám – kergették egymást a fejében a gondolatok.

- Szóval én lennék az örökös? – meglepődött milyen gyorsan túltette magát rajta és higgadtan szólalt meg, szinte tárgyilagosan csengett a hangja.

- Igen.

- A Hellsing ház feje?

- Igen.

- A vámpírok kiirtója?

- Majd igen, reméljük.

Sonia előre hajolt, és mélyen a szemükbe nézett.

- Mit hallgatnak el? – szúrós tekintettel fürkészte az előttük levőket, mintha olvasni akarna a legbensőbb gondolataikban.

- A mestert – suttogta Victoria, amikor találkozott a tekintetük.



Folytatás a következő oldalon!

- Kit, vámpírlány? – kérdezte Sonia és felvont szemöldökkel a lányra nézett.
 - Alucard – mondta az öreg.
 - Ki az?
 - Egy vámpír.
 - Azt gondoltam – sóhajtott sokadszorra.
 - Alucard a szervezetnek dolgozik, vagyis inkább szolgál. A mindenkori Hellsing vezető parancsol neki.
 - Egy vámpír, aki a fajtáját öli? – csodálkozott Sonia.
 - Csak eltakarítja a szemetet – szölt közbe Seras a mutatóját csóválva.
 - Értem. Hol van az a nagy vámpír? – évelődött az örökös.
 A szobában tapintani lehetett a csendet. Még a szívdobogást is lehetett hallani, természetesen Victoriáét nem.
 - Alucardot Sir Integra elalattta. Jelenleg tudatlan állapotban van. Ő a szervezet ütőkértája.
 - Nincs katonai támogatásunk?
 - Jelentékel.
 - Hogyhogy?
 - Nem volt rá szükség, ugyanúgy, ahogy Alucardra sem. Viszonylagos béke következett, és a szövetségesek nem vették jó néven Alucard jelenlétét, így most alszik. Fenyegelve érezték volna magukat a jelenlétüktől, mind a katonaságtól, mind Alucard személyétől.
 - Mióta „alszik”?
 - Lassan 25 éve.
 Sonia egy kicsit megpróbálta rendezni a gondolatait. Ő egy Hellsing, sőt a következő vezető. A szervezet vámpírok likvidálásával foglalkozik, de két vámpír is a tagja. Victoriát valószínűleg Alucard tette azzá ami, mert mesternek nevezi. A Hellsing ház megfogytakozott a hívek számában, támogatókról eddig szó sem esett.
 - Mióta gondolkodom így? Ez kész agyém – kérdezte magától.
 Ezek után nem engednének el –

folytatta magában keserűen – hiszen nagyon sokat tudok. Sőt számítanak rám, mint következő vezetőre vagy mi. Patt helyzet. De miért ne próbálhatnám meg? Nem sokat ronthatnék a katasztrófális helyzetben.
 - A vámpírok miatt ilyen a város? – ezt még mindenképp meg kellett kérdeznie, mielőtt dönt.
 - Igen, új vezetőjük van – felelte Victoria.
 - Nem agyatlan ghoul, hanem egy igaz vámpír, át akarja venni egész London felett az uralmat, ami eddig szeresnek mondható, hiszen mindenki retteg a láthatatlan ellenségétől – folytatta Walter.
 - Mit tehetnék én? Hiszen eddig nem hittem a vámpírokban, nem ismertem a Hellsingeket, nem vagyok vezető – fakadt ki Sonia enyhe keserűséggel a hangjában, de az arcán nem látszott ez az érzélem.
 - Maga egy Hellsing. Segítünk. Itt mindenki belegyeződen bólogott.
 - Segítenek nekem? – hitetlenkedett Sonia.
 - Mindenben – helyeselt Victoria.
 - De van itt valami – vette ellen Jonathan.
 - Micsoda?
 - Két személyn múlik. Az egyik Őfelsége a királynő támogatása és pártfogása. A másik pedig Alucard.
 - Hogy dönt? Segít nekünk, sőt egész Anglián?
 - Hiszen már döntöttem.
 - Segít?
 - Igen, mindenben próbálok a legjobbat nyújtani, de én annyira nem vagyok biztos a képességeimben, mint maguk.
 - Az majd még elvállik, egyelőre ennyi is elég – csillant fel Walter szeme, korát meghazudtoló elevevésséggel és tenni akarással.
 - Mivel kezdjem? – kérdezte Sonia.
 - Nem látom értelmét, hogy miért kell

így sietnie.- Amit ma megtehetsz... Walter féloldalasan elmosolyodott. Miért ne, így sok minden ki fog derülni – gondolta magában.
 - Akkor menjen le a lépcsőn a halba, majd ott lát egy másik lépcsőt, ami az alagsorba vezet. Menjen balra, és ott talál egy vasajtót, azt nyissa ki.
 - De... - tiltakozott erőtellenül Seras. Walter egy pillantással elhallgattatta.
 - Menjen oda be.
 - Miért? Csak nem próbára akarnak tenni? – Sóniában valami megmozdult. Mindig imádta a próbákat és mindig meg akart felelni nekik.
 Csillogott a szeme az izgalomtól.
 - Valami olyasmi – kapta a sejtelmes választ.
 - Akkor indulok – felállt a székből és senkire nem nézve elindult az alagsor felé. A folyosón megpillantotta Integra épét, és most tisztelettel nézte. Vasakarátú nő lehetett, ha egy egész birodalmat tudott irányítani, vámpírokat irtani – gondolta magában.



Folytatás a következő oldalont

- Vajon én képes leszek megbirkózni a felelősséggel? – suttogta a képnek. Egy pillanatig azt hitte, hogy Integra szemeiben nehezítést vél felfedezni. Megrázta a fejét és tovább indult. Az alagsorba vezető lépcsőn valami furcsa izgalom járta át. Egy cseppet sem félt. Edzőcipője semmieszt nem hallatott, a ráboruló csend kezdett egy kissé feszélyező lenni. Semmi félelmet nem érzett, csak valami abszurd kíváncsiságot. Zöld terméskövek csillogtak a víztől, amely kis csermelyekben

csordogált, alábukva a padlógyülekezett kis tócsákban. Pár perc elteltével megpillantotta a vasajtót. A mohával borított ajtó szinte semmiben nem különbözött környezetétől, ha valaki nem keresi, nem biztos, hogy megtalálja. Szinte teljesen beleolvadt a környezetébe. Mikor közelebről szemügyre vette, akkor látta meg az ajtóra festett pentagrammot, mely jócskán kilógott a falakra is. Olyan volt, mintha valaki sietősen mázolta volna fel, hogy bentartson valamit, ami ki akart törni. Egyszeriben sajnálat érezkedett lelkére. Habár a vámpír nem ember, lehet, hogy nincsenek is igazi érzelmei, de ő akkor is sajnálta. Olyan volt, mint egy lélektelen tárgy, amit kedvükre eltehettek, elfelejthették, majd amikor szükség van rá, előveszik, hogy szolgáljon.

Mint egy ócska kacat, melyre senkinek nincs szüksége. Vett egy mély levegőt és lenyomta a kilincset. Ezer meg ezer emlékkép sorakozott a fejében. Mindegyik középpontjában egy fekete magas alak állt, fekete haja úszott a levegőben, vörös íriszei eszelősen csillogtak. Minden újabb mozdulatával emberek és vámpírok tömegele hullott a padlóra, egyetlen véres, szakadt, morbid masszát alkotva. Testek hevertek mindenfelé, testrészek tömegele borította a földet, a tengernyi vérpatakokban folyt, beszennyezve a falakat is, melyeken a vörös anyag folyamatos festékréteget alkotott. Sonia pislogott párat, majd tudata megint kitisztult. Azt ajtó hangos nyikorgások közepette tárukt ki, fénycsíkokat vetve a teremben lévő lényre.

Sonia egy kicsit sem habozott, belépett. Nem lehet gyáva, nem futamodhat meg, soha nem tette, nem most fogja elkezdeni. Lelépett a pár lépcsőfokon, mikor meglátta az alakot. A háta a falnak támasztva, lábai szétvetve, és teste erősen össze volt szíjazva. Erős kötélkei gúzsba kötötték, kezei szorosan a hátára kötözve pihentek. Feje a mellkasára hanyatlott, hosszú fehér haja a földet sepete.

- Ébresztő! – szólalt meg Sonia határozott hangon. Semmi. Hangja késként hasította az áporodott levegőt. Körbenézett a helysége, egyik sarokban egy contváz, mellette még több is feküdt, groteszk módon megcsontolt. Az egyik mellett egy éles fémdarab volt, melyen megcsillant a beszőkő kevéské fény. Sonia oda sétált és a contvázon átlépve felvette a fémét.

Visszament a vámpírhoz. Lassan és óvatlan lépkedve megközelítette, lábai közé lépett és egész közel hozzá megállt, ha akarta volna egy kis mozdulat és megérinthette volna hófehér haját.

Erősen szorította a fémét, majd felállt és a vámpír mögé lépett. Az éles tárgyának nehezen engedtek az erős bőrszjak. Megfeszítette erejét, és végül minden szíj, mi fogvatartotta a fenevadat a földön kötött ki. Végül a karját összekötözőket vágta el. Félredobálta őket, megragadta a vámpír vállát és a földre döntötte. Felé hajolt és csak nézte.

- Most olyan békés, el sem lehet hinni, hogy egy könyörtelen gyilkos – gondolta Sonia. Mély levegőt vett és hosszú sebet ejtett a karján, összeszorította az öklét és vére lassan folyni kezdett a karján. Hagyta, hogy lecsepegjen, majd a vámpír arcához tartotta, így a karmazsin folyamatosan a szájára csepegett. Sonia hitetlenkedve figyelte, ahogy a lény természetellenesen hosszú nyelve kinyúl, és jóízűen lenyalogatja a száján lévő vért. Miután eleget ivott, felémelte a fejét, kinyitotta a szemhéjait és látszottak mögötte lévő vörös szemei. Egy ideig hitetlenkedve meredtek egymásra, farkasszemet nézve.

- Alucard – suttogta Sonia.



FOLYTATÁSA KÖVETKEZIK...

